

ва, слѣдователно, да бждатъ събрани близо до моста и наредени по такъвъ начинъ, щото да могатъ да минатъ послѣдователно и то по слѣдующия редъ: 1-о) товарнитѣ коне, носящи мунициитѣ на третѣ бригади отъ I-та дивизия; 2-о) конетѣ, натоварени съ резервнитѣ мунициии на пѣхотата и артилерията, палаткитѣ и другитѣ вѣщи; 3-о) колата съ емигрирующето турско население ¹⁾; 4-о) колата, нато-

¹⁾ Плѣвенскитѣ турци, щомъ се научиха, за проекта на излизането молиха марешала да не ги оставя. Въ едно дълго прошение, тѣ казваха, че не искатъ да бждатъ изложени на гнѣвътъ на неприятеля и на умразата на Българитѣ.

Османъ паша се помъчи най-напрѣдъ да ги разубѣди; той имъ каза, че ще остави въ Плѣвенъ достатъчно офицери и чиновници, за да пазятъ, както тѣхъ така и раненитѣ; че ще ги прѣпоръчва на българскитѣ първенци, като добави, че не трѣбва да се боятъ отъ една цивилизована армия, каквато е руската; че руския императоръ, извѣстенъ по своята добрина и челоуѣколюбие, се намира самъ на чело на войската си и нѣма да остави нѣкой да ги закачи. Марешала се постара да имъ даде да разбератъ, че отстѣпленieto ще бѣде дълго и трудно, по-убийствено, отколкото едно сражение и, че женитѣ имъ и дѣцата имъ ще бждатъ изложени на опасностъ да загинатъ. Всичкитѣ тѣзи разсѣждения бѣха напраздно. Плѣвенскитѣ турци не искаха да слушатъ мюшира, а повтаряха само, че ще бѣгатъ отъ Плѣвенъ и ще вървятъ съ войската. Тѣ бѣха около 300 семейства. Османъ паша се принуди, макаръ и неволно, да се съгласи на тѣхното емигриране, като имъ позволи да трѣгнатъ слѣдъ обоза, когато послѣдния прѣмине пунктоветѣ, които армията заемаше тогазъ и които бѣха запазени отъ неприятелския огънь, откъмъ моста.

Въ врѣме на отстѣпленieto, тѣзи семейства станаха причина да се забави много марша на войскитѣ и тѣхното присѣствие бѣше една отъ главнитѣ причини за несполуката. Слѣдъ капитулацията, както и прѣзъ врѣме на излизането, плѣвенскитѣ Турци твърдѣ много си изпатиха.